

[Wilhjelm]

lidt oprømt person nede ved Holmens kirke, så var man ikke sluppet med en ramme af den størrelsesorden, der her var tale om.

Og når fremskridtspartiet nævner manddrab og i betænkningen også nævner narkotiske stoffer, og jeg ved ikke hvad, så synes jeg, at det i hvert fald må være rimeligt at oplyse så meget, at ikke én af dem, der er hevet ud af fremskridtspartiet, har fået en dom på over 20 dages hæfte – og de to af dem mindre. Så meget om det.

Til sidst vil jeg sige, at jeg da ligesom andre går ud fra, at ethvert massemedium, der har en smule anstændighed i behold, vil undlade at bidrage til den kampagne, fremskridtspartiet her kører, og altså undlade at nævne navne, som kan belaste de personer, der nu bliver danske statsborgere.

Jeg synes, man er meget velkommen til at tage – ja, man bør i virkeligheden referere – den principdiskussion og også ude i landet bidrage til en principdiskussion om kriterierne for indfødsret. Jeg synes, meget tyder på, at frasorteringen er alt for skrap, og at det er betænkeligt, at den sker i disse forinstanser, hvor det end ikke kommer til folketingets kendskab. Den principielle side af debatten synes jeg bestemt man skal forsøge på at køre videre og køre bredere ud. Jeg går imidlertid ud fra, at medier, der ikke skal skele så meget til oplagstallene, men kan tillade sig at have en lille smule anstændighed i behold, vil undlade at ride med på fremskridtspartiets bølge ved at bringe navne i denne sag.

Inge Tranholm-Mikkelsen (KrF):

Da kristeligt folkepartis ordfører ikke er til stede, skal jeg fremlægge vort synspunkt, og det kan jeg gøre kort. Vi vil stemme imod fremskridtspartiets ændringsforslag.

Alfred Hansen (DR):

Bl. a. af hensyn til historieskrivningen skal jeg oplyse, at retsforbundets folketingsgruppe vil stemme imod de ændringsforslag, der er stillet af fremskridtspartiet.

Dohrmann (FP):

Både hr. Wilhjelm og hr. Arne Melchior har talt om anstændighed, og jeg har forstået, det således, at det først og fremmest var anstændighed over for de tre ansøgere, som vi har stillet ændringsforslag om udgår. Må jeg

godt spørge de to: hvad med anstændigheden over for vore medborgere, når vi ikke bare denne gang, men den ene gang efter den anden giver indfødsret til nogle, som altså får det samme statsborgerskab, som alle de andre har? Der mener jeg først og fremmest man skulle tale om anstændighed.

Det er ved at være sådan, at uanset hvilket lovforslag vi diskuterer heroppefra, så kommer der en hr. Arne Melchior springende og står og ser umådelig klog ud og siger faktisk ingenting. Det gjorde hr. Arne Melchior heller ikke i dag. Det eneste konkrete, hr. Arne Melchior sådan set sagde, var, at fremskridtspartiet burde have stillet nogle ændringsforslag, hvori man ikke nævnte de pågældende ved navn. Det kan ikke lade sig gøre, hr. Arne Melchior, og derfor adskilte det indlæg, hr. Arne Melchior havde i dag, sig heller ikke synderligt fra de andre indlæg, vi har hørt i denne sag.

Sidste gang vi havde debatten om indfødsret, gjorde vi det helt klart, at fremover ville vi ikke acceptere den tendens, som efterhånden har bredt sig, først og fremmest i indfødsretsudvalget, til ligesom at se gennem fingre med alle de personer, som sender en ansøgning ind. Derfor vil man opleve, at hver eneste gang et flertal i udvalget insisterer på at godkende de sager, der bliver diskuteret, og som vi går imod eller tager forbehold over for i udvalget, er vi tvunget til at stille ændringsforslag. Det er ikke os, der tvinger nogen til at nævne navnene her i salen, det er det flertal, som sidder i udvalget, og som faktisk mener, at uanset hvad folk har begået, hvad enten det er trusler på livet, bedrageri eller handel med narkotiske stoffer, skal de have dansk indfødsret. Man vil altså opleve, at vi fortsat stiller ændringsforslag, og hvis man så kan indse, at det måske ikke er videre heldigt, og man begynder at lytte lidt til mindretallet i udvalget, er det da udmærket, så er vi tilfredse. Langt hovedparten af de navne, vi behandler, drejer sig jo om adoptivbørn eller politiske flygtninge, folk, som er kommet hertil, og som vi intet har imod bliver danske statsborgere. Men der er altså nogle enkelte – hr. Knud Lind har nævnt nogle af dem – som vi altså ikke mener det er rigtigt at belønne med et dansk statsborgerskab. Og jeg kan faktisk ikke forstå, at man insisterer så hårdt på det. Der er jo ingen, der drømmer om at smide dem ud